

[Jørgen Jensen]

sige, at de ikke skal have noget. Derfor mener vi, de bør have noget.

Jeg er også af den opfattelse, at den ene procent, som gives til funktionærer, der får løn i ferien, er for lidt. Man kan godt komme med noget taljuristeri og sige, det passer til de 12½ pct., men det passer altså ikke til de 15 pct., som er det rimelige tal, og derfor foreslår vi også den procent forhøjet.

Med hensyn til ikrafttrædelsesdatoen fatter vi ikke, hvorfor det skulle være engang hen på efteråret. Det, man lovgiver for for øjeblikket, er perioden her fra den 1. marts, og derfor bør medhjælperloven og ferieloven træde i kraft med de ændringer, der er, fra den 1. marts. Det ville være det eneste anstændige og rimelige at gøre fremfor at skyde det ud til en anden periode end den, hvor man nu griber ind.

Jeg har allerede givet udtryk for vores generelle holdning til lovforslaget om avancer og lønstigninger. Det vil vi gå imod ved tredje behandling, men vi vil i øvrigt vende tilbage med de erfaringer, vi får herinde fra arbejdet også i perioden mellem anden og tredje behandling, for det er et afgørende indgreb, der finder sted her. Det er en påvirkning ikke alene af det, der sker i de kommende dage, men også af det, der sker de kommende år for lønarbejderne.

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Jeg må gøre hr. Jørgen Jensen opmærksom på, at anvendelsen af eder under forhandlingerne ikke er i overensstemmelse med god tone her i tinget.

Ole Vig Jensen (RV):

Da mit partis gruppeformand, hr. Niels Helveg Petersen, har haft mulighed for at deltage i udvalgsarbejdet, vil han nærmere redegøre for partiets stilling til de ændringsforslag, der foreligger, og derfor skal jeg nøjes med at gøre nogle få mere generelle bemærkninger.

Vi sagde fra radikal side under førstebehandlingen, at vi ikke kunne medvirke til at gennemføre i hvert fald hovedloven i det regeringsindgreb, der er lagt frem, i den foreliggende skikkelse. Heri lå naturligvis en tilkendegivelse af, at vi ville overveje vores stilling, hvis regeringen viste bevægelighed under udvalgsarbejdet ved også at være imøde-

kommende over for det radikale venstres synspunkter. Heri kunne ligge en opfordring, men måske også en forventning, som vel ikke var helt unaturlig hos et parti, der i vist alle lignende situationer har været indstillet på at tage et medansvar.

Vi ved nu, at der ingen muligheder har været for at ændre ved den aftale, som socialdemokratiet og venstre har indgået, og det kom vel i øvrigt heller ikke helt bag på os. Men jeg beklager det og gør det også, fordi jeg har taget regeringens ofte udtrykte ønske om det brede samarbejde alvorligt.

Man kan medgive regeringen, at tiden er forpasset til at indarbejde mere langsigtede løsninger i det forelagte regeringsindgreb, hvilket jo netop er synspunkter og ønsker, som det radikale venstre har ført frem. Det har også været grunden til, at vi netop har været kritiske over for regeringen ved, at den ikke i god tid – og der har jo i virkeligheden været mere end 5 måneder – har forsøgt at forberede en overenskomstløsning med et større perspektiv og en mere langsigtet virkning.

Jeg skal ikke i dag gentage, på hvilke områder det radikale venstre havde fundet det rigtigt, at vi havde fået en løsning, hvor netop dette perspektiv havde været med, men jeg vil spørge regeringen, hvornår man vil tage fat på disse mere påtrængende opgaver, som jo bl. a. er en skattereform, der kan sikre en retfærdigere beskatning og en mere social fordelingspolitik her i landet, og hvornår man vil gøre en indsats mod de inflationssskabende jordprisstigninger. Jeg er sikker på, at vi ikke kommer mange måneder frem, før der igen bliver behov for at foretage en økonomisk stramning. I en sådan ny situation synes jeg det ville være håbløst endnu en gang at tage fat kun med det korte sigt og ikke tage fat på de mere langsigtede problemer. Man kan altså spørge, om der ikke skal ske noget i denne regerings tid på disse væsentlige områder.

Når vi stadig ikke er i stand til at stemme for hovedforslaget om forlængelse af de kollektive overenskomster, skyldes det også den manglende balance i lovforslaget, og her særlig i forhold til de offentligt ansatte og tilsvarende grupper på det private arbejdsmarked. Det er også grunden til, at vi har stillet et ændringsforslag allerede under førstebehandlingen, som skulle ændre taktreguleringen fra